

flere og i det Hele ved Finantslovens Indhold, som den er, have viist en saadan Smødetommen og en saadan Agtpaagivenhed for, hvad der er Samfundets Lær, der skulde opfyldes paa Finantsloven for 1881—82, at vi tryklig, baade set efter Finantslovens Indhold og efter den hele konstitutionelle Stilling, kunne sige Nei til de Forslag, som fremstilles af det ærede Medlem for Helsingør (Thomsen). Dermed skal jeg anbefale dem, der ere enige med mig, og ikke et eneste Medlem mere, at stemme imod det ærede Medlem for Helsingør og ligeledes imod det ærede Medlem for Frederikshavn (S. C. Nyholm) — skjøndt det har han nok selv bestreget. Jeg skal kun slutte med at erklære, at de Forsøg, der i Debatten ere gjorte for at bevæge Folkethinget til et andet Resultat ved en Fremstilling af den midlertidige Finantslovs Indhold, ere efter min Mening uheldige og urigtige. De Herrer kunne ikke faae deres Universitetstilbud direkte ved Statskassen, thi Udgifterne skulle afholdes „efter de hidtil gjældende Regler“, og de kunne aldrig faae Helgoland ind under de nødvendig løbende Udgifter, og det kunne de vare visse paa, at den Fortolkningsskunst anvender ingen Marineminister, thi selv om man i Dieblittets Hede og Ramplyst kan mene, at man maa se bort fra alt Andet og fra Fremtiden, blot for at faae Magt over Folkethinget, saa er der Noget, der alligevel hævner sig selv i Tiden for et Ministerium, og det er: i den Grad i sine Fortolkninger at komme paa Kant med den rimelige Fornuft, at man faar det Thing, mod hvilket man har rettet Fortolkningerne, skarpt imod sig.

Marineministeren (Navn): Uagtet det paa dette Tidspunkt af Forhandlingerne ikke er meget tiltalende at komme ind paa de enkelte Stridspunkter, er det blevet nødvendigt for mig efter de Udtalelser, der ere faldne fra den ærede Ordfører, at gaa noget nærmere ind paa, hvad der er omtalt i Mindretallets Betænkning, og paa, hvad den ærede Ordfører har sagt. I Betænkningen gives der et kortere Referat af de Forhandlinger, der fandt Sted mellem Hærundervalget ifjor og mig. Jeg maa derfor ogsaa ganske kort minde om disse Forhandlinger. Det foresloges i det Lovforslag, der ledede til Flaadeloven, at Flaaden skulde bestaa af 12 større og et passende Antal mindre Skibe, og der var dernæst i Motiverne givet en nærmere Opgjørelse af, hvorledes Flaaden i Henhold hertil tænkes sammensat. I Anledning deraf rettede Hærundervalget det Spørgsmaal til mig, paa hvilken Maade og ved hvilke Midler jeg tænkte mig Flaaden bragt til at bestaa af 12 større og et passende Antal mindre Skibe, saaledes med andre Ord, at § 2 i den da under Forhandling værende Søværnslov vilde blive fyldestgjort. Jeg svarede dertil, at, forsaavidt Flaaden skulde udvisses til den Størrelse, der var

forudsat i Motiverne, og dette skulde ske blot inden en nogenlunde rimelig Tids Forløb, vilde det være nødvendigt at gaa til større ekstraordinære Udgifter, omtrent af lignende Størrelse, som der tidligere var forlangt ved de i Rigsdagen fremsatte Forslag til særlige Love angaaende ekstraordinære Udgifter til Forsvarsvæsenets Fremme; men paa den anden Side oplyste jeg ogsaa, at Flaaden kunde paa en nødtvungen Maade bringes til en saadan Udvidning, at den om 10 Aar kunde opfylde Paragrafens Bydende, nemlig at bestaa af 12 større og et passende Antal mindre Skibe, ved ikke at anvende Mere i Løbet af disse 10 Aar aarlig, end der i Gennemsnit var anvendt i de nærmest forudgaaende 5 Aar, nemlig ved at anvende — jeg veed ikke, om jeg nævnedes Summen — 1,700,000 Kr. aarlig; saa vilde Flaaden kunne faae den nødvendige Udvidning, saaledes at dens Størrelse kunde siges at svare til Paragrafens Ordlyd, men ikke til Lovforslagets Motiver. Naar altsaa den ærede Ordfører sagde, at der til Nybygninger i Aar er givet Bevillinger saa høje som ingenfinde, er det urigtigt; thi der er i Løbet af 5 Aar, forinden Søværnsloven blev givet, givet i Gennemsnit 1,700,000 Kr. til Nybygninger; men altsaa, efterat den Lov er udkommen, hvis Mening har været at styrke Søværnet, blot forlanger saa Meget, som der er blevet givet i en længere Arrække, forinden en saadan Lov er udkommen, det er ikke ubilligt; det er ikke, som den ærede Ordfører sagde, at forlange Bevillinger, der ere større, end de nogenfinde ere givne. — I Mindretallets Betænkning er der anført den Reservation, som det daværende Hærundervalgs Flertal tog, nemlig at der „skulde forbeholdes Lovgivningsmagten fuld Frihed til gennem de aarlige Bevillinger at bestemme, hvad der skal forstaaes saavel ved Udtrykket „større Skibe“, som ved Ordene „et passende Antal mindre Skibe“, og til efterhaanden ved de givne Bevillingers Størrelse at afgjøre, indenfor hvilket Tidsum Bestemmelsen skal søges gennemført.“ Sa naturligtvis, det er jo aldeles selvsølgelig; naar der ikke ved Lov er givet nogen Flaadeplan, maa det være Lovgivningsmagten, der ved de aarlige Finantslove bestemmer, hvorledes Flaadens Udvidning skal være; men det er derfor ogsaa fuldkommen urigtigt, naar Mindretallet siger, at „denne „fulde Frihed“ blev anerkjendt som en Selvsølgje, saalænge Forhandlingen af Flaadeloven stod paa; men efterat Loven er vedtagen, synes det, som om man kun kjender den af Ministeren antydede Forudsætning for Lovbestemmelsen og anser ogsaa Folkethinget bundet derved.“ Dette er urigtigt; jeg staar for mit Vedkommende paa samme Standpunkt som dengang, at jeg selvsølgelig anerkjender, at Lovgivningsmagten har fuld Frihed i saa Henseende, men Lovgivningsmagten og Folkethinget er ikke ganske det Samme. Naar Lovgivningsmagten skal have